

Děti, čtete?!

Nejlepší knihy dětem

30.5 – 1.6. 2019

Který rukopis vás zaujal natolik, že byste jej chtěli vidět jako knihu? Hlasujte prostřednictvím formuláře na stránkách www.detictete.cz. Více informací o soutěži najdete na konci tohoto dokumentu.

Chcete se nás na něco zeptat? Pište na marek@meander.cz.

Aleš Hejna Pohádky z chlupaté deky

Chlapec s tlačítkem na čele

Evžen, osmiletý žák 3. C, seděl vzpřímeně na pohovce a ani nedutal. Jeho tatínek Evženovi na čelo připevňoval tlačítko. Červené lesklé kulaté tlačítko 4 cm široké a 1 cm vysoké.

Tak co, ani to nebolelo vidět?

Evžen v odpověď jen zamumlal.

Uvidíš, bude se ti to líbit. Všem nám to usnadní život.

Evžen je kluk a kluci občas zlobí. A tedy i Evžen občas zlobil. Zlobil, zlobil – rychle běhal, hodně skákal do výšky i do dálky, a hlavně když na někoho mluvil, tak řval, když se mu něco řeklo jednou, muselo se to říct i po druhé, a až po třetí Evžen uslyšel, a třeba i přestal. Když měl jít ven, tak chtěl zůstat doma, když měl jít do školy, tak chtěl zůstat doma, když měl jít na kroužek, tak chtěl zůstat doma. Ale doma to bylo malé a skákání a běhání a řvaní na malém prostoru nedělá dobrotu. Tak to aspoň viděla maminka a tatínek, kteří si s Evženem nevěděli rady. Naštěstí Evženův tatínek byl vynálezce. Jednoho dne navrhl, že by Evženovi přidělal tlačítko, které když by se zmáčklo, Evžen by přestal zlobit. S maminkou to tatínek probral a ta souhlasila a teď jak by se k

tomu stavěl Evžen. Samozřejmě, připevnili bychom tlačítko jen s Evženovým svolením. Mělo by to spoustu výhod. Evžen by se lépe soustředil na úlohy, slyšel by hned na poprvé, měl by více času na uklízení a pomoc v domácnosti a tak dále a tak podobně.

Evžen o tom ponejprv nechtěl vůbec slyšet, ale tatínek a maminka byli neústupní a nejlépe věděli, co je pro Evžena dobré. A tak nakonec Evžen s tlačítkem souhlasil.

Zpočátku se tlačítko zdálo nepraktické, zvláště v noci se při převalování samovolně spínalo, ale časem si Evžen zvykl, začal spát na zádech a musil uznat, že tlačítko má samé výhody.

Před spaním si četl a zhasínal včas, splachoval po sobě a věci dával na své místo, nemlaskal a nezapomínal si čistit zuby. Zkrátka, stal se z něj spořádaný chlapec.

Když na Evžena šlo zlobení, když se začínal vrtět a už už chtěl skočit na gauč, mamince stačilo jen stisknout tlačítko a Evžen se rázem uklidnil a ihned si vzpomněl na domácí úlohy, které je třeba si dodělat. Časem Evžen poznal, kdy to na něj jde a tlačítko si zmáčkl sám.

Změny si všimla i paní učitelka ve škole a začala psát do žákovské knížky samé jedničky, hvězdičky a hodničky. Evžen při hodinách nevyrušoval, pozorně poslouchal, hlásil se, v penále měl všechny tužky ořezané, seděl vzpřímeně a na otázky odpovídal celou větou.

Paní učitelka byla z Evžena bez sebe nadšením. Ve sborovně ostatním učitelům tlačítko vychvalovala do nebes. I pan ředitel se byl podívat na jedné vyučovací hodině, a po té co viděl Evžena se levou rukou hlásit a pravou psát poznámky, musel paní učitelce dát za pravdu.

Spolužáci byli k tlačítku zprvu nedůvěřiví. Zkoumavě si ho prohlíželi, jen některým Evžen dovolil tlačítko zmáčknout. Při stisknutí vydávalo táhlý vrzavý zvuk. Později začali děti volat, Evžene, Evžene, tlačítko máš na čele, a když se otočil se zvoláním Omačkáte mi ho, plácli ho přes čelo. Na rodičovské schůzce rodiče vůbec nedávali pozor, šeptali si mezi sebou o červeném tlačítku. Paní učitelka u tabule vykládala, které učivo dětem činí potíže, kdy se pojede na školní výlet, kdo nejvíc vyrušuje a kdo udělal za poslední čtvrtletí největší pokrok. Evžen! V tu chvíli dospělí zmlkli a s očekáváním upřeli pohled na paní učitelku. A paní učitelka začala vyprávět o tlačítku, jaký přínos znamená pro Evžena, pro třídu, pro školu, pro lidstvo. To tlačítko dělá děti lepší, to tlačítko, kdyby jich tedy bylo víc, má šanci změnit svět. Kdyby každé dítě mělo tlačítko, dovedete si představit, jak vzdělané by děti byly, a vzdělání jak známo, je základem pokroku, blahobytu, přestala by existovat chudoba, rozohnila se paní učitelka.

Ano, ano. Chceme pro naše děti to nejlepší. Chceme děti s tlačítkama! Všichni dospělí se shlukli kolem Evženova tatínka a žádali jej o tlačítko pro svoje děti. Evženův tatínek založil tedy firmu a začal vyrábět tlačítka ve velkém. Šla neuvěřitelně na odbyt. Brzy se prodávala nejen dětem v Evženovo škole, ale po celém světě. Začala se vyrábět tlačítka nejen červená, ale i jiné barvy, třeba růžová nebo brčálově zelená, aby se děti mohly odlišovat, a to bylo dobře, protože v jiných ohledech se začaly velmi podobat.

Děti nyní chodily do školy ve dvojstupech, ne že by jim to někdo nařídil, to ony samy cítily, že tak je to pro ně nejlepší. Před školou nevznikala tlačenice, protože dvojstupy přicházely přesně, jako když se zapíná zip, takže děti vcházely do tříd plynule. Nikdo nezapomínal svačiny a školní pomůcky, na chodbách o přestávkách vládlo ticho, v jídelně se ozývalo jen cinkání příborů o talíře, jediný kdo občas rušil, byli učitelé, ale když na ně děti upřely své pohledy, rychle přestali.

Tedy učitelé trochu přestávali být potřeba. Opakování toho, co je napsáno v učebnicích, začalo ztrácet smysl, to si děti už dávno nastudovaly doma. Výuka také mnohem rychleji odsýpala, protože děti rychle chápaly a nerušily.

Evženův tatínek budoval obrovské továrny, které chrlily tisíce tlačítek denně. Nevýhodou bylo, že tatínek byl méně často doma. Evženovi to nevadilo, pokud splnil své školní povinnosti dříve, dokázal nečinně sedět zastrčený za stolem hodiny a hodiny. Horší to bylo s maminkou, která vytýkala tatínkovi, že se nevěnuje rodině, že peníze nejsou všechno a vůbec, podívej se na toho kluka. Tatínek se podrbl na hlavě a z legrace navrhl, zda by i maminka nechtěla na čelo tlačítko.

Vždyť i rodiče občas zapomínají, hádají se, vymlouvají se, či dokonce nemají čas. Tohle všechno by tlačítko vyřešilo. Evženova maminka o tom ponejprv nechtěla vůbec slyšet, ale tatínek a Evžen nejlépe věděli, co je pro maminku dobré. A když se Evžen na maminku dlouze a beze slov podíval, tak nakonec s tlačítkem souhlasila.

Tatínek vyrobil krásné tlačítko béžové barvy, které šlo mamince nádherně k pleti. A strhl se hotový poprask, najednou všechny maminky, všichni rodiče, všichni dospělí chtěli tlačítko a Evženův tatínek jim je rád prodal.

Tak, a všichni mají tlačítko. Vše jde jak po drátkách.auta jezdí po městě pomalu, na přechodu pouští chodce, takže na silnicích už nikdo neumírá. Lidé přestávají kouřit a jíst tlusté maso, takže žijí déle. Lidé třídí odpady a spotřebovávají jen to, co opravdu potřebují, takže zbytečně nekouří komíny. V parcích se už se neválí psí hovínka, takže

lidé mají dobrou náladu, protože do žádných nešlapou. Lidé se na ulici zdraví a přejí si hezký den. Ono se snad už ani nekrade. A když se někdo rozruší a chce vyhlásit válku, stiskne si tlačítko a uzná, že to je blbost. Evženův tatínek je slavný. Zvou ho na konference a sympozia. Prezidenti si s ním chtějí potřást rukou, děkují mu a mezi řečí se zmíní, že oni také dobře vědí, co je pro lidi dobré, možná dokonce lépe než Evženův tatínek. Přece jenom, lidi si nás vybrali za prezidenty a my jim nasloucháme už dlouho a pečlivě. Leckdy dokážeme uhádnout přání lidí už dopředu.

Možná to, Evženův tatínku, nevíš, ale my máme ještě jedno tlačítko, dokonce jsme ho měli dřív než ty. Nosíme ho v černém kufříku s tajným kódem, a když se zmáčkne, vyletí bomba a letí, kam chceme. No, ale s tím už je teď konec, když už nejsou žádné války.

Na druhou stranu, je to trošku škoda, že už to naše kufříkové tlačítko nemůžeme používat. Tedy je to velká škoda, jsme z toho nesví, tak nás napadlo, když už to kufříkové tlačítko máme, nešlo by propojit s tvými tlačítky? Víš, kdybychom zmáčkli to kufříkové, že by se zároveň trošilinku zmáčkla všechna ta červená tlačítka, jen nepatrně. Bylo by to pro nouzové případy, kdyby snad lidi popadly nějaké ztřeštěné nápady. My bychom to naše hlavní tlačítko nepoužívali, skoro, bylo by pro jistotu, kdyby něco. Popřemýšlej o tom, tatínku.

A Evženův tatínek přemýšlí a přemýšlí. Čelo má zkrabatělé, hlavu opřenou do dlaní, dlouho sedí u svého pracovního stolu, až k němu drobnými kroky neslyšně přijdou maminka a Evžen a upřeně se na tatínka dívají.

Tatínku, ty si děláš starosti, ty jsi smutný, jak to?

Tatínek se leknutím zakymácí na židli, vy jste mě ale vyděsili, pohybujete se po domě jako duchové. Ale dobře, že jste tady, potřebuji se s vámi poradit.

Nevím, jestli to tlačítko nakonec byl tak dobrý nápad. Vám to vyhovuje, vy jste spokojení? Ano, jednohlasně odpoví Evžen a maminka.

Víte, prezidenti po mně chtějí speciální tlačítka. Když udělám, co si přejí, budou moci ovládat ostatní lidi, a to bych velice nerad. Když prezidentům nevyhovím, budou nespokojení a rozzlobení, a to by taky nedělalo dobrotu.

Hm. Možná málo používají svá tlačítka na čele, hlesne Evžen. Co kdybys jim přece jen vyhověl a červená tlačítka propojil s kufříkovým. Ale propojil bys jen ta jejich na čele. Kdyby prezidenti stiskem kufříkového tlačítka chtěli ovládat lidi, ve skutečnosti by se jim zmáčkla jejich tlačítka na čele a oni by hned přestali zlobit.

Evžene, máš pravdu! To by šlo, mockrát ti děkuji za radu. A Evžen se povzbuzeně přitočí k tatínkovi a šepem mu svěruje. Víš, tatí, občas je to nuda být ukázněný. Dřív jsem si mohl zařadit, jen tak si zaskákat mezi křeslem a gaučem, jen tak si od plic zařvat, jen tak se pověsit na větev stromu a houpat se, a to už mi nejde. Neudělal bys mi ještě jedno tlačítko, víš, kdybych se chtěl zaradovat, jen na chvilenu, pak bych to hned vypnul.

Něco na tom je, Evžene, ale nejprve vyřídím ty prezidenty.

Když se tatínek s prezidenty opět setká, navrhne. Milí prezidenti, vím, že jste moc důležití, a to propojení s kufříkem pro vás udělám.

A tak, když jsou příští rok volby a prezidenti mačkají kufříkové tlačítko jak zběsilí, aby je lidé zvolili, vůbec jim to nefunguje, naopak zmáčkne se jim tlačítko na čele, a oni uznají, že už se na prezidenty nehodí a jdou si radši číst knížky.

A Evžen a maminka, co myslíte, mají si tlačítka nechat?

Lední medvědi na Jadranu

Lední medvědi, jak známo, žijí na dalekém severu, prochází se po ledovcích a loví tuleně. Jsou to krvelačné šelmy. Zeleninu na rozdíl od medvědů hnědých nejí, kde by ji také vzali, ve sněhu mrkve nerostou. Jenže poslední dobou se v zemi věčného ledu a sněhu otepluje. Led a sníh taje. A co má takový lední medvěd dělat, když mu pod nohama taje kra, nemá si kam lehnout, nemá si kam sednout, nemá si kde hrát, nemá kde číhat na tuleně, až vystrčí hlavu z díry v ledu. Musí jenom plavat. Což o to, lední medvěd je výtečný plavec, uplave za den až 76 km, ale zkuste si takhle plavat každý den. To vydržíte, pokud jste zdatní, maximálně několik dní za sebou, ale pak už tu kru opravdu nutně potřebujete. No, a jeden takový medvěd, jmenoval se Miloš, plaval devět dní a byl na konci svých sil, nechával se odevzdaně nadnášet mořskou vodou, mžoural do sálajícího slunce a loučil se se životem. Když tu uviděl na tři kilometry vzdáleném obzoru ledovou kru, poslední v těchto vodách. Napnul vyzáblé svaly a pomalými čubičkovými tempy doplaval ke kře. Skoro se nedokázal vyhoupnout z vody na kru a pak jen ležel a ležel. Ledová kra zatím plula a plula, unášely ji mořské proudy dál a dál od severu, blíž a blíž k jihu. Kra minula Gibraltar, Sicílii a zatočila do Jadranského moře, medvěd Miloš to celé prospal a probudil ho až křik turistů na kamínkové pláži na špičce Istrijského poloostrova. Ke břehu přirazil na poslední chvíli, tam mu kra roztála.

Nahatí turisté se balili do ručníků, zděšeně pobíhali po pláži a volali medvěd, bílý medvěd, to není možné, jeli jsme přece na dovolenou do teplých krajín a ne někam na pól, kde žijí lední medvědi, krvelačné šelmy. No jo, krvelačné šelmy, on nás sežere a turisté začali kmitat po pláži ještě rychleji, ve spěchu sbírali opalovací krémy a šnorchlovací úbory a prchali do vnitrozemí.

Lední medvěd Miloš cvrkot na břehu pozoroval. V břiše mu opravdu velmi kručelo a něco by zakousl. Naštěstí kolem šel nebojácný mladík ověšený pečivem, který pokřikoval, koblihy, vanilkové, čokoládové, marmeládové, zaručeně čerstvé a nabídl jednu Milošovi. Lední medvěd koblihu očuchal a zeptal se, zda tu nemají tuleně, že ty snídá raději. Mladík se zamyslel, a že by tu jednoho měli, posledního středomořského tuleně. Ale že je to chráněný ohrožený druh a asi by bylo škoda ho sežrat. Medvěd Miloš na to, že je taky chráněný, a co má tedy dělat, když koblihy mu nechutnají a jestli se nenají, tak bude taky ohrožený. A tak ho mladík ověšený pečivem pozve do rybí restaurace.

Při jídle se medvěd Miloš rozpovídal o tom, jak je těžké na dalekém severu sehnat živobytí, že tají kry a lední medvědi neví, jak si s oblevou poradit. Asi vymřeme, prohlásil lední medvěd Miloš a setřel si obrovskou packou slzu. Kolem Miloše se shromáždil celý personál restaurace, všichni hosté a zkormouceně Milošovi naslouchali, drbali si brady a přemýšleli, jak z téhle šlamastyky ven. A tu nebojácného mladíka s pečivem ověšeným kolem krku něco napadlo, co kdybyste si na kry postavili ledničky! Ledničky, když se špatně zavřou, když se tam nechá škvíra, tak se v nich začne dělat námraza a ta námraza by se šířila ven a zase to u vás zamrazila.

Ha, to je nápad, pochmurná nálada u stolu rázem mizí, všichni nadšeně dávají mladíkovi herdu do zad, až koblihy padají na zem. Lední medvěde Miloši, kolik potřebuješ ledniček, my ti je seženeme. A tak se všichni obyvatelé vesnice začnou předhánět, kdo daruje více chladniček. Ono to přichází celkem vhod, vesničané se alespoň zbaví starých dřevých mrazáků, stejně si potřebovali koupit nové.

Po několika dnech se v přístavu už nedá hnout, ledničky lemují břeh, mola se prohýbají pod tíhou mrazících pultů, stačí už jen naložit a odvézt. A na to nebojácný mladík s pečivem ověšeným kolem krku také myslel. Lední medvěde Miloši, my ti loď postavíme, vyrobíme ji z plastových lahví, těch máme také dost a rádi ti je věnujeme. A tak se jednoho dne lední medvěd i se všemi svými ledničkami rozloučí a pluje zpět domů. Obyvatelé vesnice mávají a volají, hlavně se tref do Golfského proudu, ten tě vynese až na daleký sever. Jen šéfkuchař rybí

restaurace potichu brblá, už jsem rád, že je pryč, málem mě přivedl na mizinu, tolik filé mi snědl, ono vařit pro medvěda není jen tak, ale kdybych ho nenakrmil, mohl nám taky sežrat posledního středomořského tuleně, že ano, a příroda se chránit musí.

Lední medvěd Miloš se dme pýchou a těší se na kamarády medvědy. Jenže když dopluje na daleký sever, pracně rozmístí ledničky po všech krách, ledničky natevře na malou škvíru a čeká, až to začne zmrazovat, nic se neděje, kry dále tají a kamarádi medvědi ho mají za blázna.

Cože, ti lidé, oni mě podfoukli! Vždyť to nefunguje. Lední medvěd Miloš se velmi, velmi zlobí a pádluje zpět na jih i se svými rozzuřenými kamarády ledními medvědy. Dorazí na Jadran, do přístavu na Istrii, a cestou do rybí restaurace řve, co jste nám to dali? To je podfuk na nebohá zvířata, ale my se nedáme a už už se chystají roztrhat vyděšené vesničany, když tu se ozve nebojácný mladík ověšený pečivem, zapojili jste ledničky do zásuvky?

Do jaké zásuvky?

No, z každé ledničky vede kabel a ten se musí strčit do zásuvky.

No jo, nějaký dráty se nám pletly pod nohama, když jsme stěhovali ledničky mezi krami.

No, tak ty jsou tam schválně, bez zastrčení do zásuvek to nemrazí.

Áha, a kde máme zásuvky vzít, asi? Na krách žádné nemáme.

Nebojácný mladík ověšený pečivem se zamyslí. Tak si vemte prodlužovačku a rozdvojkku, a je to.

A tak si medvědi vezmou obří špulku prodlužovačky, jeden její konec zapojí do zásuvky na Istrijském poloostrově a vydají se zpět na sever. Plují pomalu, aby kabel nepřetrhli, a pečlivě jej odmotávají na mořské dno. Na dalekém severu ledničky propojí rozdvojkama, natevrou na malou škvíru a ono to funguje! Námraza se z ledniček šíří, mezery mezi krami začínají zamrzat a led je tlustší a tlustší.

Na dalekém severu je opět zima a ker je dostatek. Lední medvědi si mají kam lehnout, lední medvědi si mají kam sednout, lední medvědi si mají kde hrát, lední medvědi mohou zase číhat na tuleně, až vystrčí hlavu z díry v ledu. A plavou jen tak pro radost.

Tajný život kompostu

Můj děda bydlí v kompostu. Opravdu, nekecám. Každý ráno, když jdu kolem do školy, na mě vrzne víkem na pozdrav a já mu odpovím, ahoj dědo, užij si dnešní den. Babička za dědou taky chodí a povídá si s ním, občas mu přinese i nějaký pamlsek, třeba čtvrtku jablíčka, ty měl děda vždycky rád. Občas u dědy rozsvítí i svíčku, ale to si děda neoblíbil a hned ji spodním průduchem sfoukne.

Asi se divíte, jak může někdo bydlet v kompostu, ale je to tak, můj děda tam bydlí, nebo spíš ten celý kompost je můj děda. Když dědovi nesu zbytky z kuchyně a nadzvednu víko, děda na mě zafuní, úplně cítím, jak mě olízne jeho teplý dech. A taky mi děkuje za jídlo, co jsem mu donesla, lehce vrní, jako když přede kočka, jemné rrrrrr se ozývá z jeho útrob, když polyká svojí večeři.

Děda si dovede i stěžovat, když mu omylem přinesu v jídle zapomenutý obal od bonbonu nebo stříbrný staniol od čokolády. Jednou mě chytnul a vtahoval dovnitř. Okurková šlupka se mi omotala kolem ruky a táhla mě níž a níž. K tomu hlasitě vrčel RRRRRR, jako kdybych slyšela RRRecykluj, to sem neházej. Až když se mi prsty dotkly kelímku od jogurtu a já plast vytáhla, tak přestal a začal zase jemně příst.

Když děda ještě nebydlel v kompostu, tak bydlel s námi v domečku, se mnou, s babičkou a mými rodiči. U domu máme zahradu a tam byl děda téměř pořád. Pěstoval mrkev, cibuli, salát, švestky, rybíz, karafiáty, cukety a spoustu dalšího. Děda měl skoro pořád špinavé ruce, hlínu měl i za nehty a nešlo mu to umýt, alespoň to říkal babičce, když ho hubovala u oběda. Taky dědovo oblečení se babičce nelíbilo, celý rok chodil v tom samém, v dřevěném kabátě, v plandavých kalhotách a kulichu s bambulkou. Občas jsem dědovi na zahradě pomáhala, třeba trhat třešně nebo sklízet brambory, no nějaké brambory jsem motykou nakopla, to uznávám, ale teď už od dědy vím jak na to, nesmí se motykou do řádků brambor kopat, lepší je motykou řádky rozhrabovat. V rohu zahrady měl děda kompost. Děda dokázal o kompostu mluvit a starat se o něj hodiny a hodiny, kompost je zázrak Heđuško, dáš do něj šlupku od banánu a voilà, za tři měsíce je z ní hlína, živá hlína, která nám pomůže vypěstovat ovoce a zeleninu. Ale kompost se neudělá sám, musíme mu pomáhat, musíme ho dobře krmit, dávat mu odkrojky a ohryzky z kuchyně, jeho strava musí být pestrá, zbaští jak lepenkové krabice od vajíček, tak nadrobno nasekané větvičky a je třeba mu občas dát napít a podrábat ho, přeházet z jedné strany na druhou, aby se mu zas dobře dýchalo a hlavně, má rád bakterie a žížaly, když se mu vrtají v

kožichu.

Čas od času děda prohlásil, nějak nám uhasíná kompost, Heduško, musíme ho nastartovat, a to uděláme jak? Půjdeme na lov žížal! A vyrazili jsme za zahradu, kde děda zapíchl do země vozembouch, to je taková hrbolatá tyč ověšená bubínky a cingrlátky, a já jsem mohla smyčcem přejíždět po jeho strunách, zatímco děda s ním divoce kýval ze strany na stranu. Žížalám se naše chrčivá hudba asi moc líbila, protože ze země vylézaly jako divé a my je pohodlně sbírali do kyblíku.

Kompostu se s novými žížalami viditelně ulevilo, žížaly v něm vykutaly spoustu chodbiček, kompost byl zas spokojený, což se poznalo podle páry a tepla, které z něj sálaly.

Loni na podzim, když děda zastříhával stromy, spadl ze štaflí a pochroumal si nohu. Pak už s ním nebylo k vydržení a šlo to s ním z kopce. Nemohl chodit, hlavně nemohl chodit na zahradu, a tak nás neustále z postele komandoval, ať zvoráme tenhle záhon, osejeme tamhleten, a ať to všecko pořádně vyplejeme. Nakonec si vzpomněl, že musí k zubaři. Tebe bolí kromě nohy i zuby dědečku? Divila jsem se, ale děda na to nic, a že tam bezpodmínečně musí. Když se od zubaře vrátil, měl tvář zkroucenou bolestí a celou modrou od modřin, a když otevřel pusou, nestačili jsme zírat, nestačili jsme počítat, kolik dědovi chybí zubů. Nechal si vytrhnout skoro všechny stoličky. Ale dědo, to muselo hrozně bolet, proč sis ty zuby nechal vytrhat? Ale děda jen zamručel, to nic není a zalezl do postele.

Nikdo jsme nic nechápali, jen děda asi jo, něco si pořád žbrmlal zpod peřiny. Až později mi došlo, že si stále opakoval, prach jsi a v prach se obrátíš, to je takový nápis, co se píše na hroby.

Teď už děda opravdu vypadal jako děda, jako vyzáblý bezzubý šišlající stařík. Asi tři dny před tím, než umřel, si nás svolal, posedala jsem si celá rodina na kraje postele, a děda mi podal obálku. Nejbližší moji, babičko moje, Heduško moje, jde na mě umírání, to jste si asi všimli, že stojím za starou bačkoru, za chvíli bude po mně, tak jsem vám ještě chtěl říct, že vás mám moc rád a že mi s váma bylo dobře, tadyhle v té obálce je všechno ohledně mého pohřbu, jak bych si to přál uspořádat, tak mi prosím splňte poslední přání, a děda na mě při tom nenápadně mrkl. Všichni jsme pak dlouho brečeli a s dědou se objímali. No a za pár dní děda fakt umřel.

A tak jsme mohli otevřít obálku, stálo v ní, že děda chce pohřbít do kompostu, že chce aby jeho ostatky byly uloženy do našeho zahradního kompostu, že chce nechat svoje tělo spálit na popel a popel rozprášit a zarýt do kompostu, že zahradní rostliny mají rády popel, že to je druh

hnojiva, že chce být i po smrti užitečný, že lidské tělo se skládá z výživných látek, důležitých pro růst rostlin, že nejurodnější zemědělské půdy jsou sprašové, a ty vznikly mimo jiné ukládáním vulkanického popela, že chápe, že to je trochu nezvyklé, ale že by mu udělalo velkou radost, kdyby mohl zůstat s námi. Jo, a abych nezapomněla, uvnitř obálky byla ještě jedna menší obálka s mým jménem a v té byly semínka od karafiátů.

Já jsem dědu chápala a těšila se na pohřeb. Ale rodiče prohlašovali, to je nehygienické přece, a babička vykřikovala, ten starý blázen, co si to na nás zase vymyslel. Ale postupně se rodiče i babička s dědečkem smířili, postupně poznali, že tohle je splnutí s přírodou, postupně nám i docházelo, proč si děda nechal vytrhat zuby, nechtěl, aby se jeho černé amalgánové plomby dostaly do záhonů. Prach jsi a v prach se obrátíš, jak by zažbrblal děda.

Krátce po tom, co jsme z krematoria dostali urnu s popelem, jsme dědu pohřbili. Každý z nás popadl lopatu, vždycky jsme usypali kus dědy, přihodily trochu hlíny a tak se všichni prostřídali. Děda tak zůstal s námi. Děda žije v kompostu.

Děti, čtete?

Ústřední knihovna MKP

Werichova vila

Spolek občanů a přátel Malé Strany a
Hradčan

Vratislavova ulice pod Vyšehradem
Zóna pro umění 8smička, Humpolec

Nejlepší knihy dětem

30. května – 1. června 2019

V rámci literárně-dramatického festivalu pro děti a jejich rodiny již tradičně probíhá unikátní soutěž, ve které děti samotné vybírají, kterou knihu by mělo nakladatelství Meander vydat. „Dobrý nakladatel by měl být schopný vydat jakýkoli rukopis. Chceme dát dětem šanci podílet se na české dětské literární produkci, aktivně vlastní četbou a rozhodováním. A tak vznikla soutěž, která nemá obdoby,“ říká o soutěži Ivana Pecháčková, majitelka nakladatelství Meander a ředitelka festivalu, která se každoročně zavazuje vítězný rukopis vydat.

S favority, které děti zvolily, má nakladatelství skvělé zkušenosti. Víte, že například oblíbená série Jezevce Chrujdy vzešla také z této soutěže? Mimo jiné i bestseller Vlasy se vrací, Kiko a tulipán, Předvečer svatého Mikuláše či loňský vítěz z pera Markéty Pilátové – Velký úklid.

Pravidla jsou snadná, na stránkách festivalu www.detictete.cz si stáhněte ukázky všech tří soutěžních rukopisů, přečtěte si je (sami, nebo ve škole!), a pak jen jednoduše hlasujte prostřednictvím formuláře na stránkách. Čtení z vybraných rukopisů a slavnostní vyhlášení vítěze proběhne 31. června v Klubovně Ústřední knihovny v Praze na Mariánském náměstí od 12:00.

Letos se o vaši přízeň utkají hned tři rukopisy:

Peklo čerta Jetřicha

Pohádky z chlupaté deky

Dráčík a dráček

Který rukopis vás zaujal natolik, že byste jej chtěli vidět jako knihu?

Chcete se nás na něco zeptat? Pište na marek@meander.cz.